



Odmev iz Afrike.

Ilustrovan mesečnik
v prosep afriških misijonov s
prilogo „Klaverjev koledar“.

Izdaja

Klaverjeva družba.

Ljubljana, Pred škofijo št. 8.

Stane za celo leto K 1'50,
s koledarjem K 2'30.



Naročila naj se naslovijo:

DRUŽBA SV. PETRA KLAVERJA,
LJUBLJANA, PRED ŠKOFIJO Št. 8.

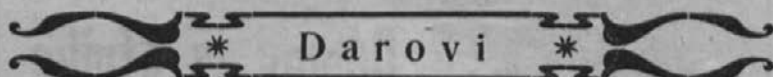
Ljubljanski naročniki lahko dobivajo list v zakristiji cerkve presv. Srca Jezusovega, kjer se sprejemajo tudi novi naročniki.

Darovi se lahko pošiljajo tudi naravnost glavni voditeljici Klaverjeve družbe, g. grofici M. T. Ledóchowski, začasno Salzburg, Dreifaltigkeitsgasse 19.

Vsebina 6.—7. zvezka:

Več poguma! — Apostolski vikariat Bangveolo. — Apostolska prefektura Zgornja Cimbabazija. — Apostolska prefektura Djibuti. — Kratki misijonski dopisi. — Sv. oče Benedikt XV. in dobrodelni bazar v Ugandi. — Afrikanški mučenci. — Odpustki.

Sliki: Misijon Srca Jezusovega ob Okawangi. — O. Keilling in notranji gojenci v Cacondi.



došli od dne 1. januarja do 28. februarja 1919:

Za afrikanške misijone: K 8.303·27. (H. Schiler iz Skočidola po nabiralniku K 50.—, po uredništvu Bogoljuba K 908.—.)

Darovi brez podatkov K 979·90.

Za sv. maše K 3.438·15.

Za stradajoče K 192·15.

Za gobavce K 44.—.

Za odkup sužnjev in botrinski darovi K 25.365·70 (po uredništvu Bogoljuba K 1060.—).

Za semeniščane K 2326.—.

Za katehiste K 737·80.

Za zamorske otročiče K 80·80.

Za kruh sv. Antona K 4.735·78.

Za Klaverjev vinar K 172·84.

Za Otroško zvezo za Afriko K 205·04.

Za mašno zvezo K 3.941·13.

Za misijonsko zvezo K 238·60.

Za krščence K 119.—.

Za misijonarje sv. Jožefa K 5.—.

Za cerkev sv. Jožefa K 3.—.

Za Klaverjevo družbo K 266·50

(po uredništvu Bogoljuba).

Podporniški prispevki K 853·90.

Za pomožne misijonarke K 10.—.

Prispevki udeležnikov Družbe

sv. Petra Klaverja K 5·50.

Memento za umrle.

† PRELAT JANEZ FLIS, generalni vikar in stolni kanonik ljubljanski umrl 10. maja 1919. Blagi pokojnik je bil velik prijatelj afrikanških misijonov in zvest prijatelj Družbe sv.

Petra Klaverja.

R. I. P.!



Misijon Srca Jezusovega ob Okawangi.

Več poguma!

O levu, kralju puščave, se pripoveduje, da iz naravnega ponosa pusti svoj plen, ako ga s prvim skokom ni podrl na tla. Pa tudi med ljudmi se nahaja tak dozdevni ponos, kar pa ni nič drugega, kakor neke vrste bojazljivost. V strahu, da se jim ne posreči, da se izpostavijo zasmehovanju ali ponižanju, opuste kratkomalo razna dobra dela, katera bi sicer imeli priliko izvršiti. Tako mišljenje ni vredno katoličana in je krivo, da v družabnem življenju ne dosežemo istih uspehov, kakor drugoverci. Vedno se nam predbaciva, koliko store za svojo stvar protestanti, anglikanci, metodisti in kakor se še imenujejo vse te razne verske ločine. Dolže nas brezbriznosti in pomanjkanja požrtvovalnosti. Toda pravi vzrok vseh teh pogrškov se nahaja v pomanjkanju krščanske srčnosti, ali recimo naravnosti, v pomankanju ponižnosti. Dobra dela se ne lotimo, ker se bojimo, da ga ne bo mogoče izvršiti in ne pomislimo, da ponižnemu pomaga ljubi Bog s svojo milostjo. Zanašamo se le na svojo moč, katera pa nas največkrat vara, in tako opeša naša vnema za dobro. Sv. Vincencij Pavlanski, katerega občudujejo prijatelji in

nasprotniki, je izvršil najneverjetnejša podjetja in vendar menda ni bilo ponižnejšega človeka od njega. Da, ponižnost je vir poguma.

Apostolski vikarijat Bangveolo.

Da spreobračanje poganov v Afriki tudi v teh težkih časih kljub vsem oviram na občudovanja vreden način napreduje, nam jasno dokazuje sledeče poročilo apostolskega vikarja v Bangveolu, premil. škofa Larue-ja iz Družbe belih očetov, ki ga pošilja z dne 15. julija 1918 naši vrhovni voditeljici:

Preden Vas potom štatistike leta 1917/18 obveščam o apostolskih uspehih svojega vikarijata, mi dovolite, da se Vam in vsem dobrotnikom Klaverjeve družbe iz vsega srca zahvalim. Zaeno z menoj se iskreno zahvaljujejo tudi moji sobratje in sotrudniki ter 20.000 naših kristjanov. In tudi ljubi Bog sam se Vam zahvaljuje za Vašo velikodušnost, s katero ste naši mladi krščanski srenji v Bangveolu prihiteli na pomoč, kajti: „Kar ste storili kateremu mojemu najmanjših bratov, ste meni storili.“ — Torej tisočera hvala za podporo, ki nam jo je v tem letu Vaša družba naklonila! Ista je k sreči nekoliko poravnala zmanjšanje drugih podpor, zlasti one detinstva Jezusovega, od katere smo kot letni prispevek prejeli komaj 1500 frankov, mesto 12.000, kakor prejšnja leta. Ljubi Bog ima svoje neskončno modre namene in nič se ne čudim, ako da Družbi sv. Petra Klaverja procvitati celo sedaj ob času vojske. Saj si je ta družba postavila za posebno nalogo in cilj podpiranje afrikanških misijonov. In ker božja previdnost iste na duhovnem polju pospešuje s pomnožitvijo spreobrnjenj, mora blagoslavljati tudi Vašo napravo, kateri je poverila skrb za njih časne potrebe.

Novih misijonskih postaj nam to leto ni bilo mogoče ustanoviti. Primanjkovalo nam je k temu razen denarnih sredstev tudi misijonarjev, katerih število je od 26 padlo na 19 oseb. Toda ljubi Bog nas je tolažil z rastočim številom spreobrnjenj v že obstoječih misijonih. Medtem pa tudi ni manjkalo težkoč, tako v misijonskem delu vsled pomanjkanja apostolskih delavcev in pomožnih sredstev, kakor tudi z ozirom na dobro voljo zamorcev. Zdaj jih je primorala lakota, iskati si živeža v gozdovih, kar jih je zelo oviralo v obiskovanju pouka in pripravi na sv. krst. Drugič zopet so bili vpoklicani v vojaško službo ali za nosače, tako, da niso prišli mesece in leta v stik z misijonarji. In to je trajalo neprestano cela štiri leta. Res so ostale še žene in otroci; toda za

ustanovitev dobre krščanske družine se nam zdi umestno, da se najprej oče kot glavar družine spreobrne. A čeprav se zapreke zde nepremostljive, je milost božja vendar pomagala našim črncem, premagati jih in doseči cilj svojih želja, sv. krst. Zdi se nam očitno znamenje volje božje, ta poganska ljudstva kmalu privedi k spreobrnjenju in zveličanju. Število krstov in spovedi, sv. obhajil in porok priča o ogromnem delu, ki prekaša moči 19 misijonarjev. Kajti v misijonskih deželah zahteva mnogo več časa in skrbi priprava, kot deljenje sv. zakramentov. Svoje pozornosti ne posvečamo toliko vnemi naših novokrščencev za prejem sv. zakramentov. V tem oziru so namreč zelo vestni in prejemajo iste, kolikorkrat jih le obišče misijonar v mnogoštevilnih, k misijonu spadajočih vaseh. So sela, ki so od misijonskega središča oddaljena nad 20 do 80 kilometrov in še več. Mnogokrat hrepenenje po dušni hrani našim novokrščencem ne pusti čakati misijonarjevega prihoda. In zato prihite te blage duše ob glavnih praznikih leta v misijon, da se duhovno okrepčajo, medtem ko so telesno hrano prinesli s seboj. Tako prihajajo cele družine po 2 do 4 dni daleč, in ko se zopet vračajo, so vse srečne, da imajo v svojem srcu Njega, ki jih more ohraniti dobre kristjane. —

Toda predvsem je gledati na to, da prejem sv. zakramentov rodi tudi sadove krščanskega življenja.

Lahko bi Vam navedel slučaje, v katerih se zrcali izreden verski duh in velikodušnost teh še-le pred kratkim k nadnaravnemu življenju prerojenih duš. Toda dovolite, da povzamem iz statistike še dva zgleda, ki splošno in jako prepričevalno govorita o napredku naših novokrščencev v krščanskih čednostih. Opazili boste, da se je število novih kapel zvišalo od 73 na 219. Te stavbe seveda niso nikaki spomeniki stavbarske umetnosti; ne, ampak le skromne, zelo revne koče, ki so jih naši kristjani sami napravili. V njih opravljajo svoje skupne jutranje in večerne molitve; tukaj se zbirajo, da časte svojega Stvarnika in Boga ter posvečujejo nedelje kot dneve Gospodove. Tako služijo naši kristjani sredi poganskega malikovanja, ki jih obdaja, pravemu Bogu in pomagajo v teh deželah krščanstvu do zmage. Daleč od svojih duhovnikov in pogosto izpostavljeni zasmehovanju svojih poganskih sosedov jim je treba pač junaškega duha, da vztrajajo v svojih verskih vajah in prepričanju. — Napredek v krščanskih čednostih se spozna tudi v krščanskih družinah po številu krstov (1497), podeljenih izključno otrokom-novorojenčkom krščanskih staršev. Imamo 4000 krščanskih družin, iz katerih je v teku minulega leta izšlo 1500 otrok.

Apostolska prefektura Zgornja Cimbebazija.

Drage naše čitatelje bo gotovo zanimalo sledeče pismo apostolskega prefekta msgr. Keilinga iz Družbe očetov svetega Duha, ki ga je z dne 20. januarja 1918 pisal naši vrhovni voditeljci.

„Prejel sem ravno 2503 franke, ki mi jih je naklonila Vaša velikodušnost. Kako se Vam naj za to zahvalim, zlasti v današnjih težkih časih?

V svojem zadnjem pismu sem Vam poročal o svojem nameravanem potovanju v Bailundo, kjer sem imel deliti zakrament sv. birme in nato voditi duhovne vaje za katehete. Četudi mi je znano, koliko dobrega se stori v tem misijonu, vendar nisem slutil niti od daleč one obilnosti tolažbe, ki me je čakala tamkaj. Saj gotovo ni nekaj vsakdanjega in celo za Evropo nekaj izvanrednega, ako prejme 1500 odraslih ljudi zakrament sv. birme.

Tri dni smo štirje duhovniki od jutra do večera skoro neprestano spovedovali. Slovesnost sv. birme se je vršila na praznik sv. Jožefa. Misijonska cerkev, v kateri ima prostora nad 3000 oseb, je bila že zjutraj prenapolnjena. Nad 2000 ljudi je prejelo sv. obhajilo. Genljivi obredi sv. birme, ki so se vršili ob veliki zbranosti pričujočih, so se končali okrog pete ure popoldne z lepo pesmijo „Jaz sem kristijan“, ki jo je navdušeno pelo 3000 vernikov.

Drugi dan, ko se je množica razšla, smo pričeli z duhovnimi vajami za 52 navzočih katehetov. Ko bi se ne bal, da Vas nadlegujem, bi Vas povabil, da me v duhu spremljate. Tako pa mi vsaj dovolite, da Vam v kratkem opišem vsebino in potek teh treh milosti in blagoslova polnih dni.

Dnevni red je bil sledeči: Predpoldne ob 5^{1/2}: vstati. 5^{3/4}: molitev, sv. maša, rožni venec. Od 8. do 9.: predavanje. Ob 10.: skupni sv. rožni venec. Od 11. do 11^{1/2}: premišljevanje. — Popoldne ob 1^{1/2}: konec oddiha. Prosto. Od 2. do 3^{1/2}: predavanje. Ob 4. uri: skupni sv. rožni venec. Ob 4^{1/2}: slovesni križev pot. Od 6. do 6^{1/2}: premišljevanje. Ob osmi uri večerna molitev, — k počitku.

Opomba: 1. Med raznimi pobožnimi vajami je preostajalo cel dan dve uri prostega časa, ki se je porabil za branje iz življenja svetnikov. Bral je eden izmed najbolj izobraženih katehetov ter prevedel manj umljiva mesta. Po kakih 20 minut trajajočem branju so udeleženci opravljali kako primerno delo ali obiskovali presv. Rešnje Telo ali pa

čitali kaj zase, bodisi iz katekizma z razlago v Mbundu-jeziku ali iz knjige: „Hoja za Kristusom“. — 2. Vsi so se radevolje udeleževali priporočenega vsakdanjega sv. obhajila. — 3. V šestero predavanjih so se obravnavali sledeči predmeti:

Prvo predavanje.

a) Postajališče na potovanju. — Ono je potrebno; duhovne vaje se vrše povsod; moramo jih želeči, ljubiti in zreti v njih več kot samo zunanjo obliko pobožnosti. Združiti moramo razum in srce z Bogom.

b) Kaj moramo storiti? — Oživiti, okrepiti vero in prenoviti srce v duhu božjem.

c) Duhovne vaje kateheta. — Četudi je učitelj zgled drugim, vendar ima tudi on svoje slabosti, ki jih mora poznati, premagovati ali vsaj skušati, da zmanjša njih število. Očistiti svoje srce. — Na kak način postane zgled drugim? S tem, da vedno z natančno skrbnostjo izvršuje sam, kar uči druge v krščanskem nauku. Vspodbuda in sklep.

Drugo predavanje.

Kaj je katehet? Član verige, ki veže ljudi s Kristusom in njegovo postavo. — Lastnosti dobrega kateheta: a) Znanje tega, kar mora učiti. b) Vnema, da isto vestno izvršuje. c) Dobrota, ponižnost, potrpežljivost pri poučevanju. d) Stanovitnost kljub vsem težkočam. Voditi se dati od nadnaravnih nagibov. Dober katehet — dobra šola — dober sad za nebesa.

Tretje predavanje.

Katehetova naloga. a) Nasproti evropskim oblastim: Pomočnik pri izboljšanju npravnosti; orodje za red in pokorščino. b) Nasproti domačim oblastim: Poslanec in zastopnik nove postave, ki je pogosto v velikem nasprotju s poganskimi šegami. Pripomoči mora prvi k zmagi ter jo napraviti prijetno in utrditi. Odpravljati poganske šege. Modrost in previdnost. c) Nasproti cerkvi: Biti mora orodje in vodovod njenih nauk, zvest in podučljiv razlagalec katekizma; ničesar ne sme pridejati, ničesar opustiti, ničesar omejiti.

Četrto predavanje.

Cilji, ki jih mora zasledovati katehet: a) Spoznanje božje, Jezusa Kristusa, razširjanje njegovega nauka in s tem rešitev duš. b) Kjer sv. vero že poznajo, ji pripraviti pot ter navajati ljudstvo na krščanske šege in pobožno življenje. c) Množiti čast božjo v deželi, ki še zdihuje pod jarmom sužnosti hudega duha. Mir z ozirom na vnvanost ali časnost kot blagonsno posledico notranjega, srčnega miru.

Peto predavanje.

Napake, ki naj se jih katehet varuje. a) Pri pouku: Jeze, kaznovanja, nemarnosti, rabe nečednih besedi, hudomušnosti, preziranja manj nadarjenih i. t. d. b) V navadnem občevanju z ljudmi svojega okraja: Zlorabe svojega ugleda s tem, da bi živel na stroške drugih ali si preskrbel posebne ugodnosti, reševal kočljiva vprašanja, imel služabnike. Malikovanje. Paziti na-se in druge. c) Ker se jih mnogo ne more ob nedeljah udeležiti sv. maše, naj skrbi katehet za posvečevanje nedelj s skupno molitvijo in zborovanji, pri katerih naj ljudstvu prebere in razloži sv. evangelij. Skrbi naj, da verniki spoznajo zapovedane praznike in jih posvečujejo. e) Da spoznajo in držijo zapovedane postne dni. f) Velika noč, velikonočne dolžnosti; spoved otrok, imeniki.

Šesto predavanje.

Ki je obsegalo zlasti razna priporočila, kakor: Češčenje najsv. Srca, prejemanje sv. obhajila, če le mogoče, vsak prvi petek.

Premišljevanja.

Vseh petero premišljevanj so kateheti opravili v kapeli v družbi enega izmed misijonarjev.

Prvi dan: 1. Človekov konec na zemlji (naraven, nadnaraven po namenih božjih). 2. Poslednje reči. Sodba.

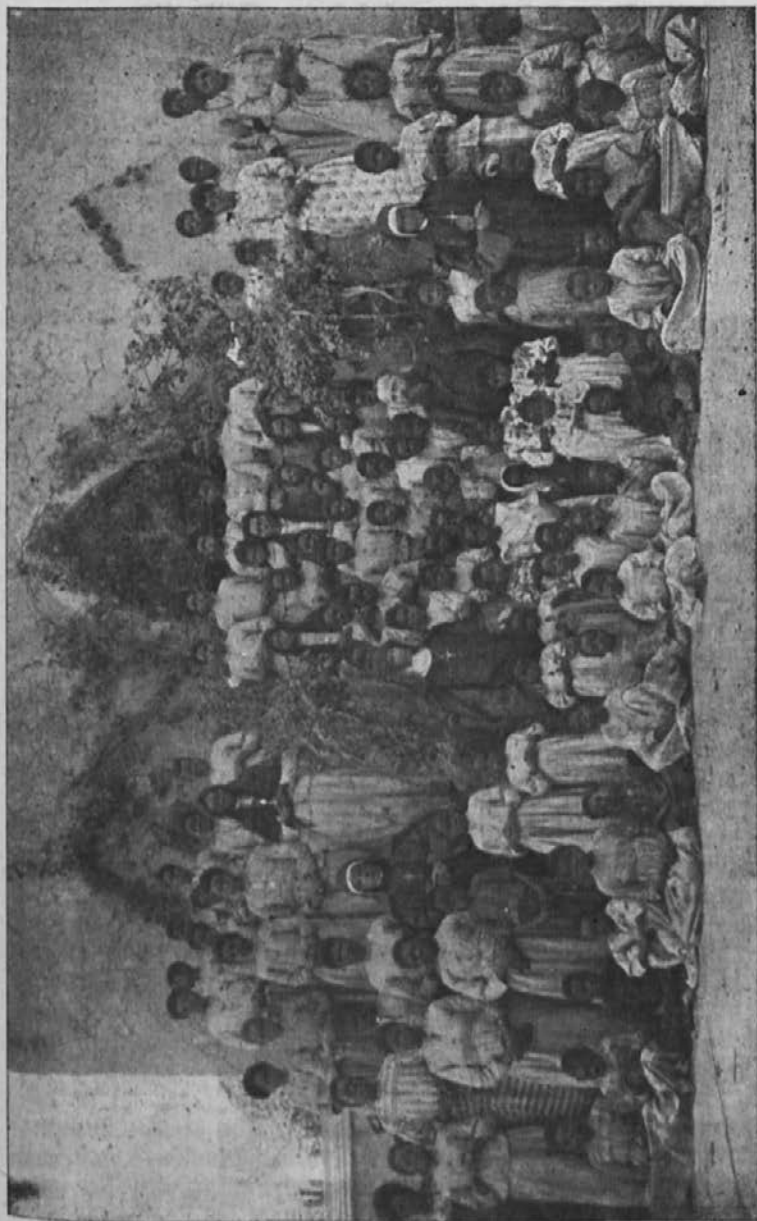
Drugi dan. 1. Pekel. 2. Nebesa.

Tretji dan. Priprava v šoli. Nato tiho premišljevanje pred Najsvetejšim. Ondi je naše življenje, naša moč, naša čednost, naše vse.

Vse te resnice, ki so se predavale v kapelici in v domačem jeziku naših katehetov, s kratkim odmorom po vsaki točki, da so poslušalci imeli nekoliko časa za premišljevanje, so napravile vselej globok vtis. — Konečno, da smo čas dobro uporabili, je eden duhovnikov vedno spremljal udeležence in jih vodil v vsem njihovem dejanju.

Prepričan sem, da je vseh teh 52 mladih ljudi nanovo potrjeno, potolaženo in s trdno voljo za vse dobro navdušeno končalo te milosti polne dni. Na večer tretjega dne so se vsi pred izpostavljenim Najsvetejšim posvetili božjemu Srcu. Posvetilno molitev so opravili skupno v svojem materinem jeziku.

Tako sem Vas, blaga dobrotnica, seznanil s svojim prvim potovanjem v Bailundo. Sedaj se pripravljam na novo podobno potovanje v misijon Kacondo ter priporočam to tako važno vzgajanje katehetov Vaši molitvi in pobožnemu spominu „Odmevovih čitateljev“.



O. Keiling in notranji gojenci v Cacondi.

Apostolska prefektura Djibuti.

Preč. o. Paskal Luchon iz kapucinskega reda poroča v pismu z dne 19. septembra 1918 naši vrhovni voditeljici o misijonu v Ourzu in o obisku nekega velikega abesinskega glavarja. Zahvaljujoč se najprej iskreno za podporo v prilog misijona Ourzo, nadaljuje:

„Mudil sem se zadnje tedne v misijonu Ourzo. Preteklo leto zanj v časnem oziru ni bilo ravno dobro. O. Irenej se je veliko trudil z obdelovanjem zemlje in sadjereje. A ker ni bilo dežja in ker se misijon nahaja na robu puščave v zelo vroči pokrajini, zelenjadni in sadni vrt nista prinesla nikake koristi. In vendar se nam, prišedši iz nerodovitnega Djibuti-ja, zdi ta postaja kot vhod v zemeljski raj. Toda zemlja je onim, ki žele iz nje pridobiti vsakdanjega kruha, prinesla in še bo marsikatero razočaranje. Suša, kobilice in bolezni nas spominjajo prokletstva, ki ga je Bog že v raju izrekel nad zemljo. K sreči ste Vi, blaga dobrotnica, s svojo ljubeznijo do bližnjega pripravljeni, preskrbeti nam kruha, ki nam ga odreka narava. — Boljše je v duhovnem oziru. Navzočnost misijonskih sester v Ourzu je dala novega, netiva pobožnosti naših kristjanov. Ondotni kristjani so v resnici zelo pobožni. Veselje jih je poslušati, kako iz vse duše pojo in molijo.

Za časa mojega bivanja v Ourzu je obiskal ondotni misijon veliki abesinski glavar, stric princa Tafari-ja, regenta abesinskega cesarstva. Še mlad mož, finih potez in duhovitega obraza, je kljub preprostosti v obnašanju izdajal visokega gospoda iz odlične rodbine. Želeč nas natančneje poznati, je ostal ves dan pri nas. Udeležil se je tudi našega kosila in duhovnih vaj. Občudoval je pobožnost naših kristjanov, njih skupno molitev in cerkveno petje. „Kako lepo molijo kristjani!“ je pogosto ponavljal. Zlasti slovesni sv. maši, kateri je prisostoval zjutraj z veliko pozornostjo, se ni mogel dovolj načuditi. „Oh, oče,“ je dejal, „kako lepo vendar so dijakoni pri sv. maši izvrševali razne obrede.“ Mislil je namreč mašne strežnike. — „Toda to niso bili dijakoni, ampak navadni kristjani. Nekateri izmed njih so že oženjeni in vrli družinski očetje.“ — „So li vsi, ki so bili v cerkvi, kristjani?“ — „Ne vsi; nekateri so še katehumeni, ki morajo, preden jih krstimo, biti dobro poučeni v resnicah sv. vere. Še-le po temeljiti pripravi, ki traja tri do štiri leta, prejmejo zakrament sv. krsta.“ — Glavar se je temu zelo čudil. V abesinski cerkvi se namreč verski pouk silno za-

nemarja. Abesinska gospôda ne bo nikdar privolila, da bi ji stregli poganski sužnji. Zato jih dajo kar najhitreje, brez vsake priprave in brez najpotrebnejšega znanja verskih resnic, krstiti. In žalibog, v večini slučajev nevednost sužnjev v verskih zadevah ni večja, kakor njih gospodarjev. Mi nasprotno ravnamo čisto drugače. Naši kristjani so v vsem prav dobro poučeni. Samo žal, da njih število še ni veliko. Molite, da se Bog usmili tega ljudstva in pomnoži njihove vrste. Nam pa podeli milost, da z vso vnemo in požrtvovalnostjo ljube naše Somali-zamorice vodimo po potu zveličanja.

Kratki misijonski dopisi.

Sestra Thierri piše iz Moyumba, Siera Leone, 29. septembra 1918: „Veliko smo pretrpeli ta mesec vsled strašne šibe, ki jo imenujejo špansko bolezen in ki je zelo razsajala v tukajšnji naselbini ter zlasti v glavnem mestu zahtevala veliko žrtev. Bilo je 60 do 70 mrličev na dan. Doslej je umrlo neki že okrog 2000 ljudi, med njimi 130 Evropejcev. Tu na deželi smo nekoliko bolj varni pred njo. Vendar so bili, razen štirih, bolni vsi naši otroci naenkrat; tudi meni ni prizanesla. Toda, hvala Bogu, vsi, razen neke 13letne deklice, smo zopet okrevali.“

Škof Antonelli, O. F. M., piše z dne 27. maja 1918 iz Tripolisa: „Ako zatrjujem, da ne najdem besedi, s katerimi bi zadostno izrazil svojo hvaležnost, to ni samo prazno govoričenje, temveč gola resnica. Vaša nesebična ljubezen do bližnjega v teh, za vse, zlasti pa katoliške misijone tako kritičnih časih je res vsega občudovanja vredna. O, koliko potrebnih bi trebalo zadovoljiti! Toda sedaj moramo pred vsem misliti na reveže, ki proseč kruha stegujejo svoje shujšane roke proti nam. Tisočera hvala, gospa grofica, za Vašo pomoč v skrajni sili. Zahvaljujejo se Vam mnogoštevilne matere z otroki, ki goreče molijo za Vas in Vašo družbo, proseč vsem obilnega blagoslova z nebes.“

O. Owen Morr piše z dne 10. sept. 1918 iz Jinja: „Leto 1918 je bilo zame bogato križev in težkih poskusenj. Prve mesece sem skoro vedno bolehal, nakar sem meseca marca nevarno oboel za osepnicami. Ležal sem nato skoro osem tednov v bolnišnici in v kvaranteni. Ko sem se vrnil na svojo malo misijonsko postajo, se je že skoro večina ondotnih prebivalcev radi strašne lakote izselila, drugi pa so jim nameravali slediti. Sedanja lakota pa tudi prekaša vse dosedanje, ki so v zadnjih 10 letih tu razsajale. Bila je namreč skoro celo leto velika suša, tako, da je vse posušeno in sežgano. Zato se našim zamorcem res hudo godi. Vlada je sicer ponudila v nakup precej riža in fižola, toda po tako visokih cenah, da jih revno prebivalstvo nikakor ne more zmagati. Kupil sem sicer obojega nekaj, a moja sredstva so zelo omejena. Z Vašo velikodušno podporo pred letom dni ste mi pomagali iz velike stiske. A verjemite, velečljena gospa grofica, da se še nikdar nisem nahajal v večji sili kot sedaj. Razen tega sem že tri leta čisto sam, ker je toliko misijonarjev moralo v vojsko. Lahko si torej mislite, kako težavno je moje stališče.“

O. Avon, iz Družbe belih očetov, piše z dne 19. junija 1918 iz Ka-

rema, Tanganjika: „Razmere mi ne dovolijo, spuščati se v posameznosti. Omenim le, da je naš vikarijat hudo prizadet. Mnogo naših postaj v naselbinah je vsled vojske v gmotnem oziru zelo oškodovanih. Najhujše pri vsem tem pa je dejstvo, da se je v teku teh štirih vojnih let število misijonarjev na razne načine znižalo skoro za polovico. V nekaj mesecih bomo v mnogo naših misijonih med zavorci imeli lakoto. Priskočiti moramo torej najpotrebnejšim na pomoč. S svojimi sobratmi vred sem prepričan, da nam boste, velerodna gospa grofica, blagodušno pomagali, kolikor bo v Vaših močeh. Zato prosim sedaj zlasti pomoči Vaše molitve in udov Vaše družbe.“ — Amen.

Premil. g. škof Dantin, Sal., piše z dne 25. julija 1918 iz Betafa, (Madagaskar): „Hudo je bilo to leto za nas. Najprej so imeli naši ljubi kateheti in ubogi kristjani prestati težko poskušnjo vsled pomanjkanja živil. In komaj je dobra riževa žetev odpomogla tej bedi, je izbruhnila med njimi nalezljiva bolezen, neke vrste pljučnica. Da pomagamo bolnikom, smo podvojili svoje moči, in tako nam je mogoče, nabrati mnogo lepega klasja za nebeško žitnico. In to ne samo med našimi novokrščenci, ampak tudi med pogani in protestanti. Mnogi izmed njih namreč, zroči smrti v obraz, prosijo za sveti krst ali se odpovedo svojim zmotam.“ — Z dne 10. avgusta piše zopet: „Pošiljam Vam letno poročilo o našem delovanju. Je šopek, ki ga z veseljem poklanjam našim velikodušnim dobrotnikom, ki so nas, po Vašem posredovanju, tako krepko podpirali. Vaši pomoči se imamo zahvaliti, da moremo beležiti sledeče podatke: 1340 spreobrnencev, 2516 svetih krstov, od teh 906 odraslih, 121.196 sv. spovedi, 183.126 svetih obhajil, 1281 birmancev, 370 slučajev sv. poslednjega olja, 367 porok i. t. d. Čeprav je bilo letošnje leto eno najtežjih, smo vendar odprli tri nove šole. Naši kristjani so kljub temu, da jim vsled velike revščine

nismo mogli nič pomagati, postavili 21 kapel, in stavijo sedaj še kakih 15 novih.“

Škof Jarosseau, apostolski vikar dežele Gallas, piše iz Hararja: „Obe naši sirotišnici v Hararju so zadnje mesece obiskale bolezni. Ena izmed njih, podobna legarju, je zelo nalezljiva in obenem jako nevarna. Le z neumorno, nadvse skrbno postrežbo noč in dan, se nam je posrečilo, rešiti smrti najmanj tretjino naših otrok. Jaz sam sem pri teh malčkih, ki jih je mučila huda vročica, štiri mesece opravljal službo bolniškega strežnika. Bolezen je zanesel v misijon ubog jetnik, katerega so umirajočega prinesli k nam. Ljubi Bog pač z ozirom na ljubezen, ki smo jo skazali temu revežu, ni pripustil, da bi nam umrl kateri naših gojencev, med tem ko je v mestu in okolici umrljivost zelo velika. V sirotišnici misijonskih sester k sreči ni razsajal legar, ampak neka druga vročinska bolezen z nekoliko boleznim prišcem, ki pa ni videti nevarna. Po preteku dveh tednov je zopet vse dobro, medtem ko pri legarju traja dva do tri mesece do popolnega okrevanja. — Naše blage dobrotnike bo gotovo veselilo zvedeti, da se za Bogom imamo zahvaliti njih miloščini, ako nam je bilo mogoče za časa bolezni oskrbeti naše otročiče z vsem potrebnim.“

Premil. g. škof Auneau, iz Družbe montfortskih očetov, piše 17. avgusta 1918 iz Nguludija (dežela Nyassa): „Vsled dolgotrajnosti vojske postaja potreba sv. pisma „Za Mpulumutsi“ vedno bolj nujna. Kljub obilnim težkočam smo 23. julija t. l. ustanovili novo misijonsko postajo. Ista se nahaja pri Eikwawi ob Shire-ju. Podnebje je ondi zelo vroče in življenje za misijonarja težje kot drugod. Toda ljudstvo je mnogoštevilno in torej lepa priložnost, rešiti mnogo duš. Zato nas ne sme nič zadrževati, da pohitimo med nje ter jim prinesemo sredstev, ki so potrebna, da se zveličajo. Priporočamo ustanovitev te nove postaje Vaši molitvi in dobrotljivosti.“

O. Gruzon, predstojnik misijona lazaristov v Abesiniji, piše z dne 18. septembra 1918 iz Alitiene: „Pred kratkim sem se mudil v Addis-Abebi, zastopajoč zadeve naših katoličanov, ki jih zopet, kakor leta 1916, preganja zloglasni Ras Sioum. Princ-regent Tafari je mojo prošnjo odobril in mi dal s seboj pismo, katero bom izročil našemu zatiralcu. — O. Baetman se počuti dobro.“

Premil. **g. škof Givélet**, S. J., piše z dne 11. septembra 1918 iz Fianarantsoe: „Prav posebno se Vam zahvaljujem za lepo vsoto, ki ste mi jo blagovolili poslati za naše uboge gobavce. Cene za njih potrebščine so vsled vojske zelo narastle. Podražilo se je zlasti platno, ki ga rabimo precejšnjo množino za njih obleko. Tako nas sedaj zavetišče za gobave v Marani stane še enkrat toliko kot prejšnje čase. Kljub temu si prizadevamo, vse v zavodu nahajajoče gobavce obdržati, čeprav je njih število narastlo že na 130 oseb, ki se je le vsled velike umrljivosti v zadnjem času nekoliko znižalo. Skrb za gobavce je krasno delo ljubezni do bližnjega, ki gotovo tolaži božje Srce in prosi božjega blagoslova za naš misijon. Vendar pa je tudi veliko breme za nas; in zato smo Vam tako srčno hvaležni, da nam isto pomagate tako radevolje nositi. — Prilagam seznamek duhovne pomoči, ki smo jo v minulem letu naklonili misijonu. Številke so tolažljive. Toda oh! ko bi imeli več duhovnikov, bi se ta misijon res krasno razvijal. — Misijon pri rodu Betzileov na Madagaskarju, julija 1917 do julija 1918: 26 misijonarjev, 590 naselbin, 124.691 katoličanov, 3964 katehumenov, 7353 krstov, 376.396 sv. spovedi, 598.400 sv. obhajil, 604 slučajev sv. poslednjega olja, 2068 birmancev, 740 porok, 101 duhovna vaja, 10.352 udeležencev duhovnih vaj.“

Sestra Elekta, iz reda frančiškank-misijonark Marijinih, piše 7. septem. 1918 iz Impapala (Južna Afrika): „Gotovo ste že slišali o prvem katoliškem duhovniku iz rodu Zulu,

preč. o. Edvardu Müllerju, ki se, kakor Vam je znano, nahaja v zavodu za umobolne v Maritzburgu. Veseli me, da Vam morem poročati o zboljšanju njegovega stanja. Že mesec dni si dopisujem z njim in upam tako zvedeti od njega samega o njegovem popolnem ozdravljenju. Prečastiti mi je pred kratkim pisal ljubeznjivo pismo, v katerem pravi, da je zdrav, a še ne ve, kdaj bo mogel zapustiti zavod. Tukaj smo veliko molili zanj; kajti kaj je na zemlji vzvišenejšega kot duša katoliškega duhovnika? — Še eno novico. Upanje nas navdaja, da nam bo v Mahlabatini mogoče ustanoviti novo misijonsko postajo. Ta kraj je od Eshowena oddaljen kakih 70 milj in šteje že 25 do 50 katoličanov, med njimi 10 stark, ki ne zmagajo več daljnega pota. Dal Bog, da dobimo kmalu potrebnih sredstev za ustanovitev novega misijona tamkaj, kakor tudi v Impapali.“

Premil. **g. škof Girod**, iz Družbe očetov sv. Duha, piše z dne 15. avg. 1918 iz Loango: „Vrnil sem se iz četrletnega potovanja po severnem delu svojega vikarijata. Med tem časom me je ljubi Bog obiskal z občutnimi poskušnjami. Zvedel sem med potom, da je nevarno zbolel pr. o. Lefeuvre, predstojnik misijona Sette-Kama. Podvizam se torej, čimprej priti k njemu, da bi mu pomagal in ga tolažil. Z njegovim sobratom, preč. o. Bouneau-jem sva si nekaj dni vse prizadela, iztrgati ga smrti, a zaman. Prišel je zanj čas počitka in plačila. V mojih rokah je izdihnil svojo dušo. Bil je svet misijonar, čigar prezgodnja smrt je bila posledica neumornega dela in pomanjkanja. Prehud je bil ta udarec zame. Zbolel sem tudi sam in povzročil preč. o. Bouneau-ju mesec dni obilo dela in novih skrbi. Bog mi je zopet dal zdravje, da sem lahko nadaljeval svoje potovanje v notranjost dežele. Komaj sem okreval, zvem o smrti č. sestre Kamile, mlade in krepke tovarišice č. matere Hijeronime. Med potom Vam nisem mogel pisati, ker so poštni

seli tukaj redki in netočni. Da življenje v našem semenišču pod vodstvom preč. o. Carrerja uspešno napreduje, Vam je znano. Zopet se je oglasilo precej novih prosilcev za sprejem v ta zavod: dva iz Sette-Kama, dva iz Murindije in štirje iz Moyumbé. Toda vsled pomanjkanja prostorov vsaj za to leto ne morem sprejeti teh mladeničev. Povečati bomo morali prej stanovanja. A gradivo se tukaj silno težko dobi, drugod pa je neznansko drago. Hočem torej počakati. Trije semeniščani četrte Klaverjeve ustanove se imenujejo: Lussi, Rizi in Arnold."

Sr. Thierry, iz Družbe sv. Jožefa Kluniškega, piše iz Moyumba (Sierra Leone): "Strašna influenza, o kateri sem Vam poročala v zadnjem pismu, nas je sicer nekoliko zbegala, a hvala Bogu, ni nam veliko škodovala. Drugače je bilo v Freetownu, kjer je ljudstvo vsled nje veliko trpelo. Imeli so vsak dan po 60 do 70 smrtnih slučajev, in nikogar ni bilo, ki bi pokopaval mrliče. Nastaviti so morali ujetnike za kopanje jam, v ka-

tere so nato zagrebli trupla. In to je trajalo cele tri tedne. V notranjosti dežele še ta kuga sedaj zahteva svojih žrtev. Preč. o. misijonar, kateremu je poverjena skrb za obiskovanje bolnikov, nam je pripovedoval, da je ondi v neki vasi izumrla polovica vseh prebivalcev, ostali pa so zbežali."

O. Kasset, iz Družbe Jezusove, piše iz Chikunija (Južna Afrika), z dne 23. novembra 1918: "Vsak dan prihaja nekaj otrok prosit koruze. — 130 kilometrov od tod je v nekem rudniku za svinec zaposlenih veliko kristjanov iz misijona belih očetov v Bangweollu. Obiskal sem jih po štirikrat na leto. So goreči kristjani, ki ne poznajo strahu pred ljudmi in ki svoj rožni venec in svetinjico nosijo javno okrog vratu. — Sedaj je vendar enkrat mir, hvala Bogu! On, vsemogočni, naj še nadalje blagoslavlja Vašo družbo, ki po čudovitih uspehih v teh 53 mesecih strahovite vojske nosi podpis njegovega potrdila."



Sv. oče Benedikt XV. in dobrodelni bazar v Ugandi.

V kraljestvu Uganda (Notranja Afrika) so misijonske sestre, frančiškanke iz Mill-Hill-a, v prid bolnišnice za domačine priredile dobrodelni bazar. Povabile so k sodelovanju dvor, uradništvo in poglavarje, skratka vse, na katerih velikodušno pomoč so se upale zanašati. In da je blagovolil celo sv. oče k omenjeni prireditvi poslati svoj velikodušni dar, poroča vrhovni voditeljci Klaverjeve družbe premil. g. škof Biermans, apostolski vikar Ugande, ko piše: "Eden mojih osebnih prijateljev v Rimu je sv. očetu pripovedoval o našem načrtu. Nato nam je njihova svetost poslala srebrno sveti-

njico N. lj. Gospe, kraljice miru v skrinjici iz vložnega lesa, katere pokrov je krasil papežev grb in njegova slika ter uro istotako s papeževim grbom. Lahko si mislite našo radost in hvaležnost, da se je sv. oče tako milostno spomnil svojih ubogih otrok v Afriki.“

Lepo uspelo prireditve opisuje sestra Marija Pavla zgoraj imenovani voditeljici v pismu z dne 21. februarja 1918 iz Kampala tako-le: „Še nikdar poprej ni bilo tako velikega zborovanja v Ugandi. Kralj, visoki uradniki, goaneški duhovniki, indijski trgovci, poglavarji, kmetje in vojaki, skratka vsi so prišli, in tako so bili naši dohodki nad vse pričakovanje veliki. Vreme je bilo krasno in zastave, palme in cvetje, vse to je našemu misijonskemu gričku dalo slavnostno lice. — Vsa Vaša poslana darila so zelo ugajala ter bila dobro razprodana. Sedaj nam bo vendar mogoče, razdejana streho bolnišnice sv. Elizabete pokriti z afrikansko opeko in razen tega upamo še popraviti naše „mikvini“, to so koče iz vejevja, ki služijo iz oddaljenih vasi semkaj došlim zamorčkom za stanovanja. Ti otroci se namreč tukaj v misijonu poučujejo v sv. veri in pripravljajo na sv. obhajilo.

Afrikanski mučenci.

Mučeništvo ogrskega viteza in treh frančiškanov v Kairi.

(4. aprila l. 1358.)

V štirinajstem stoletju po Kr. je živel neki ogrski plemenitaš, vitez Tomaž, daleč znan po svoji izredni hrabrosti in junaštvu. Žal, da je tudi njega premamil sijaj sveta, postal je žrtev samoljubja, ki ga je dovedlo tako daleč, da je, želeč si zagotoviti naklonjenost egiptovskega sultana, zatajil sv. vero in pristopil h mohamedancem. Toda nekoč se mu — bil je ravno veliki teden — s podvojeno silo zbudi spomin na vero svoje mladosti in neka tajna sila ga vleče nepremagljivo, da bi obiskal sv. kraje v Jeruzalemu. Blizu frančiškanskega samostana na sijonski gori je neka pobožna Florentinka, Sofija Filipi od nadangelov imenovana, ustanovila za romarje zavetišče, katerega vodstvo je po svoji smrti izročila gvardijanu ondodnih frančiškanov. In tukaj je odpadnika zadel žarek milosti božje. Začel je obiskovati ponižne sinove sv. Frančiška,

kjer mu je o. Nikolaj Montecorvino s tolikim navdušenjem govoril o rajskem veselju, ki ga bodo deležni zvesti spoznavalci Kristusovi, o strašnih mukah peklenskih, ki čakajo odpadnike, o zaslugah in ljubezni Odrešenikovi, kakor tudi o brezbožnosti mohamedovega nauka, da se je Tomaž bridko kesaje se svoje nezvestobe odpovedal krivi veri, pripravljen odslej naprej za Kristusov nauk k vsaki, še tako veliki žrtvi. Želeč popraviti storjeno pohujšanje, vpraša Tomaž nekoč o. Nikolaja, kaj mu je storiti, da pride čimprej do zaželenega cilja. In goreči apostol mu odvrne:

„Ker si krščansko vero javno zatajil, javno zopet spoznaj, da je Jezus pravi Bog, resničen njegov sv. evangelij, in da je koran strupeni vir nevere.“

„Toda takemu očitnemu pričevanju bo sledila brezdvomno smrtna kazen,“ pravi vitez.

„Ne veš li,“ ga vpraša misijonar, „da je smrt dedščina vseh ljudi. In ni li posebna milost od Boga, ako smeš za njegovo sv. vero dati svoje življenje? Pač se ti ni treba bati smrti, katera ti odpre vrata nebeška.“

„Ni me strah smrti, častiti oče,“ pravi Tomaž, „nasprotno, hrepenim po nji, da popravim storjeno krivico, toda zavedajoč se svoje slabosti, se bojim, da mi pogled na razne muke ne omaja storjenega sklepa, ako me nihče ne bo spodbujal.“

Prevzet nežne in prisrčne ljubezni ga nato o. Nikolaj vpraša: „Priatelj, boš li priznal Kristusa za pravega Boga in njegovo vero za edino resnično, ako te spremljam iz ljubezni do Zveličarja ter se s teboj vred izpostavim smrtni nevarnosti?“

„Bogu in tebi obljubim,“ reče Tomaž navdušeno, „da bom v tvojem spremstvu odkrito in neustrašeno spoznal pred sultanom božanstvo Jezusovo in resničnost njegovega evangelija ter se odpovedal zmotam Mohamedovim.“

Ko sta se naša junaka tako med seboj osrčevala, sta tudi oo. Frančišek in Peter spodbujala spreobrnjenca, naj izmije svojo krivdo v lastni krvi, obljubivši mu, da ga hočeta tudi onadva spremljati v Kairo ter ga podpirati v njegovem velikodušnem sklepu.

Prihod tega izbranega poslanstva je nemalo vznemiril evropske trgovce v Kairi, češ, ta načrt utegne imeti slabe posledice za vse ondotne kristjane. Toda vrli sinovi svetega Frančiška nikakor niso odstopili od svojega sklepa, za Tomažev padec razžaljenju božjega veličastva zadostiti s svojim življenjem. In ker je bil vitez dobro znan na dvoru, mu brez

posebnih okoliščin na velikonočno nedeljo l. 1358 z njegovimi tovariši dovolijo vstop pred sultana. Praznik vstajenja Gospodovega torej naj bi bil z javno veroizpovedjo spreobrnjenca posebno poveličan.

Prišedši pred mogočnega egiptovskega vladarja, Tomaž neustrašeno povzame besedo, rekoč: „Čeprav nevreden božjega usmiljenja, ker sem svojega Odrešenika Jezusa Kristusa, pravega Boga, ki se je učlovečil, da nas je s svojo smrtjo na križu odrešil, zatajil ter se zapisal hudemu duhu in njegovemu privržencu Mohamedu, me je moj Zveličar v svoji neskončni ljubezni vendar zopet pripeljal na pravo pot spoznanja in resnice. In ker sem nekoč svojega Boga in Gospoda v tvoji pričujočnosti zatajil, prihajam sedaj, da javno pred teboj priznam svoje spreobrnjenje. Slovesno torej izjavim, da je kriva tvoja vera, da je le Kristus pravi Bog in človek in le njegova vera edino prava pot k zveličanju.“

Globoko so pretresle sultana te besede moža, kateremu je bil naklonjen in ki je ga želel imeti še nadalje v svoji službi. Zato mu reče: „Prepričan sem, da si le po vplivu teh menihov prišel na to blazno misel.“

Toda o. Nikolaj mu prostodušno seže v besedo: „Nismo ga mi pregovorili k temu junaškemu sklepu, ampak naš Gospod Jezus Kristus, ki nas je izbral za svoje orodje.“

Nato poln božjega duha govori o božanstvu krščanske vere in zmotah mohamedanizma. Mirno sicer posluša sultan navdušenega apostola, a njegovo srce ostane zakrknjeno. Nato se obrne do oo. Frančiška in Petra, vprašaje, kaj mislita onadva o nauku, ki ga je njun tovariš ravnokar oznanjeval. Srčno mu odgovorita, da je Nikolajeva vera tudi njuna in da sta tudi onadva pripravljena javno pričati za njo.

Razljučen ukaže sedaj sultan vreči duhovnike v temno ječo, Tomaža pa posebej strogo zastražiti. Upal je namreč, da bo viteza, ako bo izven vpliva redovnikov, lažje pripravil k zopetnemu odpadu. In res ga skušajo z grožnjami strašnih muk, kakor tudi s sijajnimi obljubami in srčnimi prošnjami izneveriti njegovemu sklepu. Toda njegovi tovariši so neprestano in goreče molili zanj in tako je po milosti božji okrepčan premagal vse skušnjave, stanovitno ponavlja, da svojega Odrešenika in njegove vere ne zataji, naj pride kar hoče.

Čez nekaj dni pokliče sultan jetnike predse in vpraša najprej viteza o njegovem sklepu. Tomaž mu pogumno

odgovori: „Iz vse duše spoznavam svojega Gospoda Jezusa Kristusa in njegov evangelij ter zaničujem mohamedove krive nauke.“

Obrnjen proti redovnikom ponovi vladar prejšnja vprašanja ter dostavi: „Vedite, da Vas čaka strašna smrt, ako govorjenja ne prekličete ter ne pristopite k izlamu.“

S sveto gorečnostjo mu v imenu vseh odvrne o. Nikolaj: „Ne prišli bi semkaj, ko bi ne bili pripravljeni umreti za našo edino zveličavno sv. vero. Ne bojimo se telesne smrti, ki nam odpre vrata v sv. raj. Da, mučeniška smrt za našo sv. vero nas bo obvarovala večne smrti, katera čaka mohamedove vernike.

Ves besen izroči sultan sedaj junaške spoznavalce kadiju, ki jih obsodi, da bodo 4. aprila l. 1358 razsekani na kose in potem sežgani. Z nepopisno grozovitostjo so rabeljni vršili svoje delo; toda istotako junaško so mučenci prenašali strašne muke. Ko so nato mohamedani hoteli kristjanom zabraniti zbrati sv. ostanke mučeniških trupel, je nebeška svetloba pognala nevernike v beg, tako da so kristjani mogli nemoteno izvršiti svojo bogoljubno delo.



Popolni odpustek,

ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja meseca junija:

Dne 11. junija, na praznik sv. apostola Barnaba.

Dne 29. junija, na praznik sv. apostolov Petra in Pavla.

Meseca julija:

Dne 1. julija, na praznik sv. Krvi Jezusove.

Dne 25. julija, na praznik sv. apostola Jakoba.

Pogoji: Vreden prejem zakramentov sv. pokore in presv. Reš-njega Telesa, obisk cerkve, molitve za razširjanje sv. vere po namenu sv. očeta.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Solnogradu.

Odgovorni urednik: Dr. J. Jerše.

Natisnil J. Krajec nasl. v Novem mestu.

Skromna in važna prošnja v prid misijonom.

V nekaterih deželah so se pisemske in časniške znamke — poprejšnje izdaje — z nekim črnim vtisom udarile in pečatile, ali pa so prišle na mesto istih nove provizorične, t. j. samo za nekaj časa. Te znamke torej, ki bodo gotovo le malo časa v teku in rabi, so za zbiratelje znamk posebno dragocene in vrednostne in se že sedaj po njih zelo povprašuje.

Zato prosimo vse cenj. misijonske prijatelje, zbirajte in shranjujte posebno te rabljene znamke in jih pošljite potem Klaverjevi družbi v Ljubljano, Pred škofijo 8. (v prevezanem zavojčku kot tiskovino). Mi prosimo za vsake vrste znamk, bodisi večje ali manjše cene, zobčkane ali nezobčkane, samo na to blagovolite paziti, da so stare in nove vsake posebej ločene in ne zmešane.

V imenu tako pomoči potrebnih misijonov, katerim naj to Vaše ljubeče delo pomaga, se že vnaprej pristrčno zahvaljujemo vdana

**Družba sv. Petra Klaverja za afrikanske misijone
Ljubljana, Pred škofijo 8.**

Sedaj smo v lepem mesecu, ki je posvečen posebno češčenju božjega Srca Jezusovega. Kdo izmed p. t. čitateljev bi hotel darovati iz hvaležnosti za vse številne milosti, ki jih je prejel od tega dobrega in ljubeznipolnega Srca, trohico za nabavo prenosnega oltarja (K 350 do 600) za uboge misijonarje v Afriki, katerih edina tolažba in krepčilo je v mukah in obilnem delu, da darujejo vsak dan daritev svete maše. Ako pa na svojih mnogokratnih potovanjih preko puščav in skozi pragozdove nimajo prenosnega oltarja, se morajo tej najslajši in najsvetejši dolžnosti odpovedati. Tudi vsak dar za nabavo keliha ali ciborija nam je zelo dobrodošel. Dragi bralec, prejemaš mogoče vsak dan sveto obhajilo, kaj bi bilo, če bi Ti v zahvalo za to poslal mili dar za zgoraj omenjeni namen Družbi sv. Petra Klaverja v Ljubljano, Pred škofijo 8.

Razlogi za podporo črnih katehetov.

Podpiranje črnih katehetov je neprecenljive važnosti in sicer zato:

1. Ker delajo isti za razširjanje kraljestva božjega in morejo rešiti mnogo duš.
2. Ker morajo nadomeščati misijonarje, ki jih je misijonom ugrabila vojska.
3. Da sprosimo od Boga duhovniških poklicev za domovino.
4. Da se na ta način udeležimo uspehov, pa tudi nebeskega plačila misijonarjev.
5. Da se nam (s posinovljenjem) morda izpolni srčna želja, imeti sina ali brata učitelja ali misijonarja.

Kdor želi posinoviti črnega kateheta, naj pošlje vsako leto **Klaverjevi družbi** 200 kron za njegovo prehrano. A sprejme se hvaležno vsak, tudi najmanjši dar v ta namen.



Mašni štipendiji.

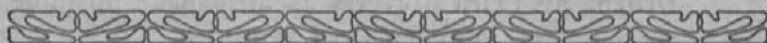
K darovom za sv. maše, ki naj jih opravijo čč. gg. misijonarji, prosimo, da se vzame sledeče na znanje:

1. Z ozirom za obstoječe razmere naj vsota za eno sv. mašo ne znaša pod 10 kron.

2. Naj se ne naroča za gotovi čas, kraj in okoliščine.

Pač pa sme samoumevno vsak darovalec določiti namen, za kateri se naj darujejo sv. maše. Zato prosimo v tem oziru jasnega in natančnega naznanila.

Družba sv. Petra Klaverja.



Kruh sv. Antona za afrikanse zamorce.

V zadnjem času se je prav posebno razširilo češčenje sv. Antona Padovanskega. Prekoristen sad te pobožnosti pa je ustanova, ki je pravi blagoslov za naše čase, in sicer „Kruh sv. Antona za uboge“. Obljubi se namreč večja ali manjša vsota denarja za kruh za uboge v slučaju, da sv. Anton usliši prošnjo v kakšni dušni ali telesni potrebi. Papež Leon XIII., blaženega spomina, je potrdil ustanovo „Kruh svetega Antona“ s pismom dne 1. marca 1898. Družba svetega Petra Klaverja pa, ki ima namen podpirati afrikanse misijone, se je začela v to svrho tudi posluževati „Kruha sv. Antona“ in ga obrača v korist najboljše med nesrečnimi, namreč afrikanским zamorcem. Sv. Anton, ki je za čas svojega življenja na svetu tako zelo hrepenel širiti sveto vero med afrikanскими črnici, kaže tudi sedaj v nebesih, kako ljub mu je ta način podpiranja teh nesrečnežev. Brez prenehanja prihajajo namreč manjši in večji darovi za „Kruh sv. Antona za Afriko“ kot zahvala za uslišane prošnje v najraznovrstnejših potrebah in stiskah.

Obljubi tudi ti kaj dati za „Kruh za Afriko“, in upati smeš, da sv. Anton usliši tvojo prošnjo, ako je po volji božji. V Družbi se pa moli vsak dan po namenu dobrotnikov, da bi uslišal sveti Anton njih prošnje, in vsak terek se daruje sveta maša po namenu dobrotnikov in na čast sv. Antona.

Darovi naj se blagovolijo poslati na naslov: **Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Pred škofijo 8.**

